

Hồi thứ ba mươi tám

Mừng gặp con hùng ngò giữa mộng
Đau nghe bạn thiết khờn trong thành

Núi Hắc Thạch và núi Ngọc Thụ từ xa đối nhau, ra khỏi cung Kim Bích là có thể thấy quán Ngọc Hoàng trên đỉnh Ngọc Thụ xa xa, nhưng đi tới nơi lại tốn rất nhiều sức lực, bọn Đoàn Khuê Chương đều có kinh công thượng thặng, gia tăng cước bộ, mà lúc tới trước quán Ngọc Hoàng cũng đã xế chiều.

Đoàn Khuê Chương trong lòng vui mừng, bước lên gõ cửa, cao giọng nói “Đoàn mỗ theo hẹn mà tới, xin gặp chủ nhân”.

Nào ngờ gõ cửa mấy lần, bên trong vẫn không có một tiếng động, giống hệt như lần trước. Đoàn Khuê chương lập tức nảy ý nghi ngờ, nghĩ thầm “Chẳng lẽ Không Không Nhi chờ không được đã bỏ đi rồi? Nhưng tuy là mình tới chậm, cũng chưa quá hẹn mà? Ờ chẳng lẽ...”.

Y vừa cảm thấy nghi ngờ, Đậu Tuyền Nương đã nói ngay “Muội nói Không Không Nhi là không tin được, huynh thấy đấy, còn không phải là trò lừa đảo giống hệt lần trước sao?”.

Thiết Ma Lặc rất khó chịu, nói “Tại sao Không Không Nhi lại như thế chứ? Tiểu diệt phải làm cho ra lẽ với y!”. Trong tiếng cười nhạt của Đậu Tuyền Nương, Thiết Ma Lặc đã một chưởng đánh tung cánh cửa? Đoàn Khuê Chương vội nói “Người không nên lỗ mắng”. Y vẫn giữ lễ, bước qua cổng lớn, đứng lại dưới thềm lại lên tiếng gọi “Đoàn Khuê Chương từ xa tới chậm, xin chủ nhân thứ tội, cho được gặp mặt!”.

Câu nói chưa dứt, chợt nghe một tiếng cười dài, đột nhiên kiếm quang chớp lên, một thanh chuỳ thủ lấp lánh đâm tới giữa mặt Đoàn Khuê Chương. Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, xoay người theo thân pháp Bàn long nhiều bộ, đánh mau ra một chưởng, chỉ nghe soạt một tiếng, nửa tay áo đã bị thanh chuỳ thủ hót đứt.

Đoàn Khuê Chương quát “Không Không Nhi, ngươi...”. chữ “ngươi” vừa ra khỏi miệng, thanh đoản kiếm của Không Không Nhi lại đâm tới giữa mặt y. Đoàn Khuê Chương tức giận tới mức bầy khiêu phun khói, vội dùng chiêu Phượng điểm đầu tránh qua, bảo kiếm đã tuốt khỏi vỏ, ra chiêu Hoàn giá kim lương chênh chếch chém tới, Không

Không Nhi dường như biết thanh bảo kiếm sắc bén, như một làn khói lướt qua cạnh người Đoàn Khuê Chương. Đoàn Khuê Chương lúc ấy mới lấy lại hơi, nói tiếp câu nói còn chưa nói hết “Không Không Nhi, người còn có phải là con người không?”.

Không Không Nhi nghiêng người sấn vào tấn công, lạnh lùng nói “Người thắng được ta thì sẽ tự hiểu?”. Câu nói chưa dứt đã vù vù vù đánh ra ba chiêu liên tiếp, quả thật mau như gió cuốn, những chỗ thanh chuỳ thủ chỉ vào đều là huyết đạo yếu hại của Đoàn Khuê Chương, ánh sáng lấp lóe nhìn hoa cả mắt, bức bách Đoàn Khuê Chương phải tránh đông né tây.

May mà Đoàn Khuê Chương cũng là người quen gặp đại địch, lui lại vài bước, đột nhiên ra một chiêu theo lối đánh lấy cứng chọi cứng, thanh bảo kiếm khua một vòng, kiếm quang vọt ra mau lẹ cuốn tới, quát lớn “Đoàn mô tự biết không phải là đối thủ của ngươi, nhưng cũng phải liệu mạng với ngươi?”.

Đoàn Khuê Chương biết rõ bản lĩnh của Không Không Nhi cao hơn y nhiều, chiêu ấy của y thật ra là lấy công làm thủ, nào ngờ một kiếm chém tới, Không Không Nhi lại không dám đỡ gạt, nhào một cái lật người ra ngoài, đồng thời kêu lên một tiếng úi chà, trong thanh âm như có mấy phần sợ sệt.

Đoàn Khuê Chương không kịp được vô cùng kinh ngạc, lúc y sử dụng chiêu ấy, vốn đã đoán Không Không Nhi sẽ không thẳng thắn đón đỡ, nhưng với bản lĩnh của Không Không Nhi thì hoàn toàn có thể dời thân chuyển bước, từ một phương vị khác tiếp tục tấn công, chứ y hoàn toàn không ngờ Không Không Nhi lại lăn tròn dưới đất tránh ra, vô cùng thảm hại, vả lại còn bật tiếng la hoảng!

Nhưng đó chỉ là cảnh tượng trong nháy mắt, đúng lúc Đoàn Khuê Chương vừa nảy ý nghi ngờ, còn chưa kịp ra chiêu đánh tới, chợt nghe Không Không Nhi quát lớn “Xem chiêu Di tinh trích đầu của ta!”, lăn tròn một vòng tới, quả nhiên ra chiêu Di tinh trích đầu, thanh đoản kiếm lại đâm vào giữa mặt Đoàn Khuê Chương!

Vốn là đang lúc đối địch mà nói ra chiêu số mình sẽ sử dụng thì chẳng khác gì chỉ cho đối phương nên đón đỡ thế nào, nhưng một là vì Không Không Nhi thân pháp quá mau lẹ, hai là vì Đoàn Khuê Chương vốn không dám tin lời y, nào ngờ Không Không Nhi lại sử dụng chiêu ấy thật, mà quả thật đó là chiêu thích hợp nhất, đến khi

Đoàn Khuê Chương trong lòng chợt lạnh buốt, nghiêng người đánh trả thì đã nghe soạt một tiếng, thanh thủy thủ của Không Không Nhi đã rạch lên đầu vai y cắt đứt vải áo, chỉ còn nửa phân là đã chém trúng xương tỳ bà của y.

Thiết Ma Lặc nhịn không được toan tuốt kiếm xông vào, Hàn Trạm chợt giữ y lại, hạ giọng nói “Bên trong có nội tình, người đừng vọng động”.

Không Không Nhi một chiêu thấy có hiệu quả, liền tiếp đánh thêm mấy chiêu, một hơi liền lạc như mây bay nước chảy, tay theo lòng ứng, khinh linh cực điểm, tinh diệu tuyệt luân bức bách Đoàn Khuê Chương chỉ còn cách đón đỡ chứ không sao có sức trả đòn.

Đối với người đứng ngoài nhìn vào thì Đoàn Khuê Chương đã vô cùng nguy hiểm, nhưng đối với Đoàn Khuê Chương thì trong lòng lại có một cảm giác kỳ quái, mấy chiêu ấy của Không Không Nhi tuy tinh diệu, thân pháp cũng rất khinh linh, nhưng công lực tựa hồ không bằng trước kia, không rõ là y cố ý nương tay hay đúng là như thế.

Hàn Trạm giữ được Thiết Ma Lặc nhưng không giữ được Đâu Tuyền Nương, nàng đã chờ cơ hội, lúc ấy Đoàn Khuê Chương vừa khéo đang sử dụng một chiêu hung mãnh, Không Không Nhi vẫn không dám thẳng thắn đón đỡ, đúng lúc hai cái bóng người vừa phân khai, Đâu Tuyền Nương vội giương cung tách tách vù vù, một chuỗi đạn hoàn bắn ra, Không Không Nhi nhảy đông né tây, tất cả đạn hoàn đều bắn trượt nhưng cũng đã lộ vẻ tay chân luống cuống.

Đâu Tuyền Nương cả mừng nghĩ thầm “Không ngờ tài năng của Không Không Nhi lại giảm sút!”, bèn nhảy một bước sấn vào, lập tức sử dụng tuyệt kỹ gia truyền Kim cung thập bát đả, hai vợ chồng liên thủ, quả nhiên tình thế chủ khách thay đổi, chiếm được thượng phong, lại bức bách Không Không Nhi chỉ còn cách đón đỡ chứ không có sức phản kích!.

Hàn Trạm chợt hạ giọng nói “Người xem Không Không Nhi này thân hình tựa hồ quá thấp nhỏ”. Thân hình Không Không Nhi vốn thấp nhỏ, vì thế nãy giờ Thiết Ma Lặc không để ý, lúc ấy nghe nhạc phụ nói, để ý nhìn kỹ lại, quả nhiên cảm thấy có điểm kỳ quái, vì Không Không Nhi này so với Không Không Nhi y gặp trước đây có vẻ như còn thấp nhỏ hơn mấy phân.

Thiết Ma Lặc còn đang nghi cảm, chợt thấy hình thể đánh nhau

đã thay đổi hẳn, nguyên là Đậu Tuyền Nương rất cảm hận Không Không Nhi, nàng vừa chiếm được thượng phong, có ý chẳng tha người, liên tiếp ra sát thủ, mới rồi Không Không Nhi tấn công liên tiếp, bây giờ thì nàng liên tiếp bức bách người ta, Không Không Nhi nhảy đồng né tây, đã lộ rõ dáng vẻ hoảng loạn.

Đang lúc kịch chiến Đậu Tuyền Nương dùng thân pháp Xuyên hoa nhiều thụ, đột nhiên nghiêng người sấn vào, chiếc cung nhắm vào cổ Không Không Nhi từ trên kéo xuống, nếu bị dây cung của nàng kéo trúng, cổ Không Không Nhi chắc chắn đứt lìa.

Không Không Nhi nghiêng đầu tránh qua, quát “Xem chiêu Thảo thuyền tá tiền của ta!”, thanh chuỳ thủ chệnh chệch hất lên, đột nhiên trượt vào dây cung chém tới một nhát, chỉ nghe soạt một tiếng, một mảnh tay áo của Đậu Tuyền Nương đã bị cắt đứt.

Nhưng Đậu Tuyền Nương dùng lối đánh liều mạng lưỡng bại câu thương, Kim cung thập bát đả của nàng biến hóa vô cùng, Không Không Nhi còn chưa đâm trúng nàng, sợi dây cung của nàng đã tinh một tiếng bật ra, đã cắt đứt da mặt của Không Không Nhi.

Đoàn Khuê Chương đột nhiên hoảng sợ quát lớn “Tuyền muội, dừng tay!”. Sở dĩ y kinh hoàng như thế là vì là lúc Không Không Nhi nghiêng đầu ra chiêu, vừa khéo xoay mặt qua phía Đoàn Khuê Chương, Đậu Tuyền Nương thì không nhìn thấy chứ y thấy rất rõ ràng, Không Không Nhi chưa hề máy môi mà âm thanh đã phát ra. Rõ ràng người này không phải là Không Không Nhi, mà Không Không Nhi thật đang ẩn núp chỉ điểm cho y dùng chiêu Thảo thuyền tá tiền ấy. Đoàn Khuê Chương đột nhiên trong lòng rung động, nên bất giác bật ra tiếng quát ấy.

Đôi bên động tác đều mau như chớp, nên khi Đoàn Khuê Chương lên tiếng thì đã muộn. Dây cung của Đậu Tuyền Nương đã rách đứt da mặt của Không Không Nhi, nhất thời thu tay không kịp, còn đang tiếp tục cắt xuống. Đúng trong chớp mắt ấy, Đậu Tuyền Nương chợt thấy trước mắt bóng người chớp lên, trên tay đột nhiên nhẹ bồng, kế đó nghe tiếng hô hô cười rộ, chiếc cung trong tay Đậu Tuyền Nương đã bị đoạt mất, nàng lui lại ba bước, định thần nhìn kỹ, chỉ thấy hai “Không Không Nhi” đang song song cùng đứng, một Không Không Nhi cầm chiếc cung của nàng trong tay, một Không Không Nhi đang đưa tay lột tấm “da mặt” xuống, té ra đó là một cái mặt nạ rất mỏng,

đã bị dây cung cắt rách nhưng người chưa bị thương, lộ ra khuôn mặt thật, chỉ là một đứa nhỏ khoảng trên dưới mười tuổi, còn đầy vẻ ngây thơ.

Trong chớp mắt ấy, vợ chồng Đoàn Khuê Chương đều ngẩn ra. Chỉ nghe Không Không Nhi cười nói “Ta có đánh lừa các người đâu? Có phải con trai các người đã luyện được võ công tuyệt thế không, rồi nói “Sư đệ, hai người này chính là cha mẹ đệ đấy, đệ còn không mau lạy chào cha mẹ đi?”.

Đoàn Khuê Chương lệ nóng tràn mi, bước lên phía trước, giang hai cánh tay ra, đứa nhỏ nhảy vào lòng y, nói “Cha, mẹ, thứ lỗi cho hài nhi không nhận ra cha mẹ, mới rồi làm cha mẹ hoảng sợ “. Đậu Tuyến Nương lúc ấy mới định thần, vội vàng bước tới kéo con lên, nói “Con ngoan của mẹ, mẹ chưa làm con bị thương chứ?”. Không Không Nhi cười nói “Sư đệ cầm cái cung này trả lại cho mẹ đệ đi? Đậu nữ hiệp, bây giờ người không chửi ta nữa chứ hả?”.

Đậu Tuyến Nương bị y đùa cợt tới mức dở khóc dở cười, có mấy phần tức giận, lại có mấy phần cảm kích, chỉ đành im lặng cầm lại cái cung, không nói tiếng nào. Thiết Ma Lặc nói “Không Không Nhi, người cũng không khỏi chơi ác quá đấy!”. Không Không Nhi cười nói “Nếu không như thế, Đoàn đại hiệp làm sao biết được cảnh ngộ mười năm nay của thằng nhỏ này thế nào, thành tựu thế nào? Mà nói lại, trò chơi ác này cũng không phải là chủ ý của ta”.

Đoàn Khuê Chương trong lòng rung động, nghĩ tới lời nói của Không Không Nhi với y trước kia, nói là có bậc dị nhân khác thu con y làm đệ tử, mà mới rồi lại nghe y gọi con mình là sư đệ, trong lòng cảm thấy kỳ quái, nghĩ thầm “Tạng Linh tử đã chết, mà theo lời Hàn Trạm thì Tạng Linh tử hoàn toàn không có huynh đệ đồng môn, tại sao họ lại gọi nhau là sư huynh sư đệ?”.

Đậu Tuyến Nương thì không lòng dạ nào mà nghĩ tới chuyện đó, kéo con trai lên, nói “Con mất tích mười năm, mẹ nhớ con chết được. Thằng con ngoan, khó mà luyện được một thân võ công như của con, sáng mai theo cha mẹ về, còn có một người nhất định con phải gặp”. Đoàn Khắc Tà ngần ngừ nói “Mẹ, thế này nhé, con còn phải thừa lại với sư phụ. Đậu Tuyến Nương nói “Ừa, con còn có sư phụ à?”. Nàng chỉ cho rằng võ công của con mình là do Không Không Nhi dạy cho, bây giờ mới biết là không phải.

Còn đang trò chuyện, chợt nghe một giọng đàn bà lớn tuổi hô hô cười rộ, nói “Khắc Tà, người gặp cha mẹ rồi vẫn chưa quên sư phụ, không uống công ta thu nhận người làm đồ đệ”. Chỉ thấy một bà già chống gậy thông thả bước tới.

Hàn Trạm ái chà một tiếng, vội bước tới thi lễ, nói “Quy phu nhân, nhiều năm không gặp, tinh thần của người lại càng tráng kiện!”. Nguyên tên tục của Tạng Linh tử là Quy Phương Chấn, bà già này chính là vợ y.

Quy phu nhân nói “Tiểu Hàn, người cũng không già đi bao nhiêu đâu? Khó được người tới đây hôm nay. Người xem đệ tử ta thu nhận so với đệ tử của Phương Chấn thì thế nào?”.

Không Không Nhi vội nói “Đương nhiên sư đệ giỏi hơn con rất nhiều, lúc con bằng tuổi y còn chưa thể lên cây bắt chim sẻ đâu!”

Hàn Trạm nói “Người dạy đệ tử còn cao minh hơn cả tôn phu, thằng nhỏ này hiện đã hơn cha vượt tổ, qua mười năm nữa thì còn cao cường tới mức nào? Nếu Phương Chấn còn sống, nhất định cũng phải nhận thua với người”.

Quy phu nhân lại hô hô cười rộ, nói “Đoàn đại hiệp, ta chưa được vợ chồng người ưng thuận đã giữ thằng nhỏ này lại mười năm, cũng có chỗ quá đáng, nhưng ta đem hết một thân bản lĩnh dạy lại cho y, chắc cũng có thể lấy công chuộc tội rồi”.

Nguyên Tạng Linh tử và bà ta vốn là một đôi vợ chồng rất tương đắc, chỉ vì đôi bên đều có tính hiếu thắng tranh cường, đến nỗi giữa đường chia tay, đệ tử của y là Không Không Nhi danh chấn thiên hạ, Quy phu nhân một mặt nhớ người chồng đã chết, đồng thời lại nảy ra một ý nghĩ cổ quái, muốn “đấu” với chồng một phen, để cho hả dạ mình cũng dạy một đệ tử giỏi, tình cảm ấy thật ra căn bản cũng là sự nhung nhớ chồng.

Vừa khéo lúc ấy Không Không Nhi bắt cóc con trai Đoàn Khuê Chương về, thằng nhỏ này mười phần khả ái, bà ta vừa nhìn thấy liền đòi mang nó đi, nhưng sợ cha mẹ nó không chịu, nên không cho Không Không Nhi nói rõ chân tướng. Nhân trước quả sau của chuyện ấy đã được kể rõ, Đậu Tuyền Nương chỉ còn mừng rờ vì được quá lòng mong mỏi, đời nào còn dám oán hờn. Đoàn Khuê Chương nói “Đa tạ Quy phu nhân đã ra ơn dạy dỗ cho thằng nhỏ này, vợ chồng vẫn bồi đến chết cũng không quên. Xin phu nhân chuẩn cho bọn ta nhận y

về”.

Quy phu nhân nói “Y là con các người, đương nhiên phải về ở với cha mẹ. Nhưng trước khi y rời khỏi đây, ta còn muốn y làm cho ta một việc”. Đoàn Khuê Chương nói “Sư phụ có việc thì đệ tử phải làm, xin phu nhân cứ sai bảo y là được”.

Quy phu nhân nói “Khắc Tà, người đi giết một người cho ta”.

Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, Đoàn Khắc Tà chớp chớp cặp mắt đen láy, giọng nói hơi run lên, hỏi “Sư phụ người muốn con giết người, con, con hơi sợ”.

Quy phu nhân nói “Ta đang muốn rèn luyện can đảm cho người đấy”. Kế lại nói “Nghe nói Tinh Tinh Nhi đã trốn tới cung Kim Bích, nhờ Chuyển Luân pháp vương che chở. Không Không Nhi, người đi với Khắc Tà một chuyến, đem đầu Tinh Tinh Nhi về đây gặp ta. Người lược trận cho Khắc Tà, ta muốn Khắc Tà đích thân giết y”.

OoO

Không Không Nhi sắc mặt xám xanh, Quy phu nhân nói “Thế nào? Người không muốn à? Người nên biết, sư phụ người đã chết, người vốn phải phụ trách việc thanh lý môn hộ”.

Quy phu nhân lại nói “Ta biết người và Tinh Tinh Nhi sống chung với nhau từ nhỏ, tình nghĩa rất sâu sắc, không nỡ sai người đích thân ra tay, nên mới bắt Khắc Tà làm thay. Nhưng phải cẩn thận, nếu Khắc Tà bị Tinh Tinh Nhi làm thương tổn một sợi tóc, thì về đây ta sẽ hỏi tội người đấy”.

Không Không Nhi nói “Nếu Chuyển Luân pháp vương không chịu thì sao?”.

Quy phu nhân cười nhạt nói “Y dám à? Người cứ nói với y đây là mệnh lệnh của ta, nếu y dám nói nửa chữ không, ta sẽ tới phá tan cung Kim Bích của y đấy! Y cũng phải biết, chồng ta lúc sinh tiền chuyện gì cũng nhường nhịn y, chứ ta thì không chịu nhường nhịn ai đâu. Hừ, chắc y tưởng ta chết rồi, nếu không y cũng không dám giữ Tinh Tinh Nhi lại”.

Nguyên là Quy phu nhân lúc trung niên chia tay với chồng, bà có chỗ ở khác, lần này vì chuyện trả con lại cho Đoàn Khuê Chương mới tới quán Ngọc Hoàng.

Không Không Nhi không biết làm sao, chỉ đành tuân lệnh, Quy phu nhân lại dặn Đoàn Khắc Tà “Lần này đi không phải như mới rồi, mới rồi là người thử chiêu với cha mẹ, tuy trước đó người chưa biết nhưng ta đã dặn người là không được làm họ bị thương. Lần này là ta muốn người đi lấy đầu Tinh Tinh Nhi, người nhất định phải lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn mới được”.

Đoàn Khuê thương thầm cau mày, nghĩ thầm “Vị Quy phu nhân này võ công tuy cao cường, nhưng rốt lại vẫn là tà phái. May mà con mình trời sinh thuần lương, có điều theo bà ta từ nhỏ, chỉ e cũng đã nhiễm chút tà khí”.

Nhưng tuy y trong lòng bất mãn cũng không dám phản ứng, chỉ đành giương mắt nhìn Không Không Nhi dắt Đoàn Khắc Tà đi.

Quy phu nhân nói “Các người đã đi nhiều đường núi, chắc cũng đói rồi”, liền sai lão đạo sĩ trong quán chuẩn bị cơm chay, rồi mời bọn Đoàn Khuê Chương vào tiệc.

Vợ chồng Đoàn Khuê Chương tuy biết có Không Không Nhi làm bạn, con họ nhất định không đến nỗi bị thua thiệt, nhưng trong lòng vẫn hồi hộp không yên, không sao nuốt nổi cơm. Quy phu nhân thì vui vẻ trò chuyện với Hàn Trạ, không hề để ý. Đến lúc ăn cơm xong, bà mới cau mày nói “Đã qua một giờ rồi, tại sao còn chưa về”.

Hàn Trạ nói “Để ta đi xem thử được không?”. Quy phu nhân nói “Không cần đâu. Ồ, người mà người vừa nói tới là ai? Y giờ tay một cái mà quạt tắt toàn bộ đèn nến hai bên, tuy có chút mảnh khỏe nhưng công lực cũng không thể coi thường đâu!”.

Nguyên là nãy giờ Hàn Trạ nói chuyện Diệu Tuệ thần ni, Ma kính lão nhân tới cung Kim Bích của Chuyển Luân pháp vương tử võ, vừa nói tới lúc Mâu Thương Lãng đột nhiên xuất hiện.

Hàn Trạ cười nói “Người ấy à, nói ra thì sư môn của y cũng có chút quen biết với tôn phu...”. Y vừa nói tới đó, Quy phu nhân đột nhiên đứng lên, một chưởng đánh ra, trầm giọng nói “Người là ai? Tới đây làm gì?”.

Chỉ nghe tiếng gió khê vang lên, Mâu Thương Lãng đã bước vào phòng. Với võ công của bọn Hàn Trạ mà đều chưa phát giác ra y tới lúc nào, Quy phu nhân lại càng kinh ngạc, Phách không chưởng của bà đã dùng tới tám thành công lực, mà người tới vẫn như hoàn toàn không có cảm giác gì.

Mâu Thương Lãng thi lễ nói “Mâu Thương Lãng đệ tử của Cù Nhiêm khách ở Phù Tang yết kiến Quý phu nhân. Cũng tiện để phu nhân biết luôn, người Hàn lão tiên sinh vừa nói với chính là văn bối”.

Quý phu nhân sững sốt, vội nói “Mâu tiên sinh không cần đa lễ, hai mươi năm trước phu quân của ta từng tới Phù Tang thỉnh giáo tôn sư, người và ta xem như là ngang hàng”.

Mâu Thương Lãng nói “Lúc ấy văn bối chỉ là một đứa nhỏ ba tuổi, luận về tuổi tác tài đức, đương nhiên không bằng”, rồi vẫn theo lễ ra mắt Quý phu nhân. Quý phu nhân thấy y khiêm nhường, rất có hảo cảm, đáp lại một lễ, rồi hỏi “Mâu tiên sinh tới đây, chắc là phụng mệnh tôn sư có điều gì chỉ giáo phải không?”.

Mâu Thương Lãng nói “Gia sư sai ta tới quán Ngọc Hoàng và cung Kim Bích yết kiến Quý phu nhân và Chuyển Luân pháp vương hai vị tiên bối. Ta vì tiện đường đã tới cung Kim Bích trước, mới biết quán Ngọc Hoàng bất hòa với cung Kim Bích, nên văn bối không ngại mạo muội, muốn tới giải hòa”.

Quý phu nhân nói “A, té ra ngươi là người tới giải hòa, nhưng Chuyển Luân pháp vương lén lút giữ đệ tử của chồng ta, nếu y không tạ tội cầu hòa thì ta rất khó vâng lệnh. Ủa, Không Không Nhi, ngươi về rồi à?”.

Nguyên là lúc Mâu Thương Lãng nói chuyện với Quý phu nhân, Không Không Nhi và Đoàn Khắc Tà đã dắt tay nhau bước vào.

Quý phu nhân sắc mặt chợt sa sầm, nói “Thủ cấp của Tinh Tinh Nhi đâu?”. Không Không Nhi lấy ra một cái hộp, nói “Xin sư nương tha tội, Tinh Tinh Nhi đã sớm bỏ trốn, đệ tử không biết y trốn đi đâu, nên chỉ đành trở về phục mệnh. Chuyển Luân pháp vương tự biết đuối lý, có viết bái thiếp tạ tội, báo con đem về trình lại sư nương”.

Quý phu nhân thấy có thể diện, lại được Mâu Thương Lãng bên cạnh khuyên giải, cũng thấy bớt giận, lúc ấy bên nói “Nếu đã thế thì lễ phải có đi có lại, ngày mai ngươi cũng cầm thiếp của ta qua đáp lễ y vậy. Còn như Tinh Tinh Nhi thì ta không thể để y sợ tội bỏ trốn, ta ra hạn cho ngươi trong vòng ba năm phải bắt Tinh Tinh Nhi mang về gặp ta”.

Đoàn Khắc Tà hì hì cười nói “Mâu đại ca, khinh công của ngươi còn cao minh hơn ta và sư huynh, ta phục ngươi lắm”.

Mâu Thương Lãng nói “Đó là sư huynh ngươi cố ý nhường ta thôi,

chứ nếu thật sự tỷ thí, trong vòng trăm dặm thì có thể ta còn hơn được sư huynh ngươi, chứ ngoài trăm dặm thì nhất định ta phải thua y”.

Quy phu nhân nói “Mâu tiên sinh, ngươi là trưởng bối, công phu của họ còn chưa tới đâu, mong ngươi chỉ dạy thêm cho, không cần phải nuôi dưỡng ý khí kiêu ngạo của họ. Khắc Tà, ngươi phải gọi vị tiên sinh đây là thúc thúc, chứ không được gọi là đại ca”. Đoàn Khắc Tà nói “Cái đó, cái đó là Mâu đại ca, à không Mâu thúc thúc bảo con gọi huynh ấy như thế. Y suốt đường cứ quen gọi là “đại ca”, nhất thời không đổi được cách xưng hô.

Mâu Thương Lãng cười nói “Văn bối và lệnh đồ vừa gặp nhau đã thấy rất hợp, chúng ta ai có bạn của người ấy, phu nhân người không cần phải câu thúc quá. Lệnh đồ có tư chất học võ trời sinh, văn bối được làm quen với vị tiểu huynh đệ này, thì rất vui”.

Đoàn Khắc Tà nói “Vị Mâu đại ca này chơi rất hay, huynh ấy còn biết ma thuật nữa đấy!”. Quy phu nhân cười nói “Ừa, y dạy người trò chơi gì thêm?”. Đoàn Khắc Tà nói “Không phải là trò chơi, con và y chơi trò đập tay nhau, y vỗ vào chưởng tâm của con mấy cái, con thấy toàn thân nóng ran lên, nhưng rất khoan khoái, sau đó y bảo con nhảy lên một cái cây bắt chim sẻ, cái cây ấy rất cao, tổ chim ở tận trên ngọn, con nói nhất định con không nhảy lên được, leo lên thì còn được. Y nói ngươi cứ đánh bạo thử một lần xem. Con nhảy một cái, kỳ quái thật, quả nhiên lên được, đáng tiếc là không bắt được chim sẻ chỉ lấy được hai quả trứng chim”.

Quy phu nhân vừa sợ vừa mừng, cười nói “Khắc Tà, còn không mau tạ ơn Mâu tiên sinh đi, y đã đả thông Khiếu âm huyền quan cho ngươi rồi, kiếp này ngươi được lợi ích dùng không hết đâu”.

Nguyên nếu muốn luyện được nội công thượng thặng thì phải đả thông Khiếu âm huyền quan. Võ công của môn phái Quy phu nhân tuy lợi hại, nhưng sở trường không phải là tâm pháp nội công chính tông, muốn đả thông Khiếu âm huyền quan ít nhất cũng phải có công lực mười năm trở lên. Bây giờ Mâu Thương Lãng dùng bí pháp sư môn, huyền công vô thượng đả thông Khiếu âm huyền quan cho Đoàn Khắc Tà, trở đi Đoàn Khắc Tà tu tập nội công thượng thặng thì chỉ tốn sức một nửa mà thành công gấp đôi.

Đoàn Khắc Tà làm sao biết được nguyên nhân bên trong, nghe sư

phụ nói liền theo lời dập đầu cảm tạ Mâu Thương Lãng, Mâu Thương Lãng hô hô cười rộ, nói “Tiểu huynh đệ, ca ca không có cái gì tặng người làm lễ ra mắt, đang rất xấu hổ, qua mấy năm nữa người lớn lên, ta sẽ tới thăm người”.

Mâu Thương Lãng đi rồi, mọi người đều chúc mừng vợ chồng Đoàn Khuê Chương, một là mừng gia đình họ đoàn tụ, hai là mừng con trai họ gặp được kỳ ngộ như thế, tiền đồ xán lạn. Quy phu nhân cười nói “Võ công của thằng nhỏ này tuy chưa hoàn toàn thành tựu, nhưng ra giang hồ chuyến này thì cũng gần như có thể đối phó được mọi chuyện rồi”.

Câu ấy là đồng ý cho Đoàn Khuê Chương dắt y về, Đoàn Khuê Chương vô cùng mừng rỡ, lại cảm tạ Quy phu nhân.

Mọi người nghỉ lại trong quán Ngọc Hoàng một đêm, sáng sớm hôm sau cáo biệt Quy phu nhân, Quy phu nhân đích thân tiễn họ đi một đoạn, ôm ấp đứa nhỏ mấy lần, mới rơi nước mắt từ biệt.

Bọn Đoàn Khuê Chương nôn nóng trở về, ngày đêm đi gấp, không đầy một tháng đã tới cửa Ngọc Môn. Trong vài tháng gần đây, họ không nghe được về tin tức chiến sự, sau khi tới cửa Ngọc Môn mới biết được chút ít quân tình ngoài tiền phương.

Tin tức họ nghe được là “Tuy An Lộc Sơn bị con trai giết chết, nhưng Sử Tư Minh lại nổi theo nổi lên, thế giặc vẫn đang rất mạnh, hiện chia quân thành ba lộ, một lộ đánh vào các quận ở Hà Bắc, thẳng tới Linh Vũ, một lộ đánh Tuy Dương, một lộ ở lại bảo vệ Phạm Dương Bình Lô đánh dẹp các toán nghĩa quân sau lưng. May mà tân quân của Quách Tử Nghi đều đã được huấn luyện, nghe nói cũng chia quân làm hai đường tới cứu Linh Vũ và Tuy Dương”.

Họ nghe được tin tức ấy, bên dọc đường bàn bạc. Thiết Ma Lặc hỏi “Tổng trại nghĩa quân ở núi Kim Hạc, không biết Nam sư huynh còn ở đó không?”. Hàn Trạm nói “Lúc ta rời núi Kim Hạc, Nam đại hiệp đã vâng lệnh Quách Tử Nghi trở về Tuy Dương giúp Trương Tuần giữ thành rồi”. Thiết Ma Lặc trong lòng nhẹ nhõm, nói “Trương Tuần là tướng tài thời nay, lại phối hợp với Quách Tử Nghi, chắc cũng không có gì đáng lo”. Hàn Trạm nói “Ta có hẹn với Tân Thiên Hùng, phải tới núi Kim Hạc giúp y một tay. Bây giờ xem ra trong ba đường thì hai đường kia đều có ngoại viện, chỉ có núi Kim Hạc là tình hình nguy cấp nhất. Ma Lặc, người và ta đi một đường, trước tiên giúp

nghĩa quân phá vây, nếu Tuy Dương nguy cấp thì tới cứu Tuy Dương”. Thiết Ma Lặc tuy lo lắng cho sư huynh, nhưng cân nhắc chỗ nặng chỗ nhẹ, vả lại kế sách của Hàn Trạh cũng chiếu cố được cho cả hai nơi, bèn theo lời nhạc phụ. Hàn Trạh lại nói “Đoàn đại hiệp, người là ân nhân cứu mạng cho hai nhà Tiết Tung, Nhiếp Phong, họ đã ở Sóc Phương, người cũng nên tới Sóc Phương là phải. Một là có thể khuyên hai người bọn họ đầu quân, hai là có thể giải quyết chuyện riêng của người”. Lúc ấy kế sách đã định, ba cha con Hàn Trạh đi một đường, chia tay vợ chồng Đoàn Khuê Chương.

Đoàn Khuê Chương lòng như lửa đốt, ngày đêm đi gấp, nhưng từ cửa Ngọc Môn tới Sóc Phương hơn ba ngàn dặm, đường cũng không phải dễ đi, họ chỉ dựa vào hai chân, đi suốt một tháng mới bắt đầu vào tới địa giới Lâm Hoài, còn cách Sóc Phương hơn sáu trăm dặm, nhưng chỉ cách Tuy Dương trên dưới ba trăm dặm.

Đi được một chặng, Đoàn Khắc Tà chợt hỏi “Cha, trong mấy hôm nay con thường nghe cha nói chuyện Nam đại hiệp, nói trên đời chỉ có y mới không thẹn với hai chữ đại hiệp, bây giờ tới đây đã rất gần Tuy Dương, sao không tới thăm y, mà lại phải vội vàng tới Sóc Phương làm gì?”.

Đoàn Khuê Chương hơi giật mình, nghĩ “Thằng nhỏ này nói cũng có lý”. Đậh Tuyển Nương lại cười nói “Tiểu tử, con không biết chúng ta tới Sóc Phương có quá nửa là vì chuyện của con”.

Đoàn Khắc Tà nói “Cái gì là chuyện của con ở Sóc Phương?”.

Đậh Tuyển Nương cười nói “Ta đưa con đi gặp một người bạn nhỏ, cô ta là một tiểu cô nương vừa thông minh vừa xinh đẹp, con mà gặp rồi nhất định sẽ rất thích cô ta”.

Đoàn Khắc Tà hỏi “Cô ta biết võ nghệ không?”. Đậh Tuyển Nương nói “Cô ta là đệ tử của Diệu Tuệ thần ni, không những biết múa đao múa kiếm, mà còn biết đánh đàn độc sách, biết nhiều chuyện hơn cả con”. Đoàn Khắc Tà trước nay chưa từng có bạn bè bằng tuổi, nghe thế rất lấy làm thích thú, nhưng lại hơi lo lắng, nói “Mẹ, mẹ nói cô ta chuyện này hay chuyện kia giỏi, thì mẹ làm sao biết được cô ta có chịu kết bạn với con không?”. Đậh Tuyển Nương cười nói “Chuyện đó thì con không cần phải lo, không những cô ta sẽ làm bạn với con, mà đời này kiếp này còn không bao giờ xa lìa con”. Đoàn Khắc Tà không hiểu gì, chớp chớp mắt hỏi “Tại sao thế?”. Đoàn Khuê Chương nói

“Con ạ, bây giờ con còn nhỏ quá, có nói con cũng không hiểu. Qua vài năm nữa, con sẽ biết cô ta là gì của con”. Đoàn Khắc Tà có vẻ sợ cha hơn, không dám lằng nhằng nữa, nhưng vẫn vui vẻ nói “Được, cô ta cũng biết võ công, vậy thì chúng ta tới Sóc Phương. Rủ cô ta cùng đi gặp Nam đại hiệp, giúp Nam đại hiệp đánh lùi quân giặc”.

Đoàn Khuê Chương nghe con nói thế, vừa vui mừng vừa bất an, nghĩ thầm “Mấy hôm nay không nghe tin tức gì về thành Tuy Dương, không biết Nam huynh đệ hiện giờ ra sao?”.

Đi được một lúc, thấy bên cạnh đường có một quán trà bán cơm rượu, Đoàn Khuê Chương muốn nghe ngóng tin tức, liền gọi con đứng lại, nói “Mẹ con hơi mệt rồi, chúng ta vào đây nghỉ ngơi một lúc”.

Ngồi cách một bàn có hai người giống như võ quan, Đoàn Khuê Chương vừa bước vào quán, đã nghe một người nói “Môi hờ răng lạnh, đạo lý này chúng ta đều biết. Hạ Lan Nguyên sùỵ tại sao lại không chịu phát binh?”. Người kia nói “Còn có chuyện làm người ta tức giận hơn, ờ, đại ca, chúng ta chức vụ quá thấp, có nói ra cũng vô ích, thôi cứ uống rượu đi”.

Đoàn Khuê Chương trong lòng rung động, đang định bước qua làm quen, chợt nghe một người khách ném dưa xuống, quát “Các người bán thịt heo gì thế này, nặng mùi quá rồi, dường như là heo chết dịch thì phải?”. Tửu bảo vội vàng bước qua khom lưng chấp tay nói “Đại gia người tha lỗi cho, thịt heo này chỉ mới qua đêm thôi, hoàn toàn không phải heo chết dịch đâu, còn chưa nặng mùi lắm mà!”. Người khách kia nói “Còn nói chưa nặng mùi nữa, quả thật là nuốt không trôi!”, xem dáng vẻ của y tựa hồ như một công tử.

Bên cạnh có một người khách chợt cười nhạt nói “Thịt heo qua đêm dù sao cũng hơn thịt chuột chứ?”. Đáng thương tướng sĩ trong thành Tuy Dương hiện không có gì mà ăn, nghe nói cả chuột và chim sẻ trong thành Tuy Dương cũng đều đã bị bắt ăn hết sạch rồi”.

Mọi người trong quán nghe y nói tới chuyện Tuy Dương đều xúm lại, có người hỏi “Nghe nói Trương Tuần ngay cả người ái thiếp cũng đã giết cho quân sĩ ăn, chuyện đó có thật không?”. Người kia nói “Đó là lời đồn đại thất thiệt, người ái thiếp ấy vì thấy trong thành hết lương, nên tự tử mà chết, để Trương Tuần bớt đi được một suất lương”.

Lại một người khác hỏi “Không phải Quách lệnh công đã phái đại tướng tới cứu à?”. Người kia nói “Quách lệnh công phái một cánh quân

tới, không may giữa đường bị mai phục, thương vong quá nặng nề, cánh quân ấy nhân số bất quá chỉ có vài ngàn, viện quân phía sau chưa tới, khó mà chi trì, đành phải rút lui” Mọi người nghe nói ai cũng than thở, có người hỏi “Quách lệnh công và Trương Phòng ngự sứ là bạn tri giao, về cả hai bề công tư y cũng đều không thể ngồi nhìn, tại sao không đích thân đem đại quân tới cứu?”. Người kia nói “Chuyện đó thì không thể trách Quách lệnh công. Quân giặc có một lộ đánh tới Linh Vũ, nghe nói hoàng thượng trong một ngày phát tới bảy chiếu thư, đòi y mang toàn quân về cứu viện cho Linh Vũ, cánh quân tới cứu Tuy Dương chỉ là cánh thân quân của y và dân binh mà thôi”. Người trước lại hỏi “Quân giặc còn cách Linh Vũ rất xa, tại sao lại đảo lộn nặng nhẹ, nơi khẩn cấp lại không cứu?” Người kia thở dài nói “Người có biết đương kim hoàng thượng hiện đang ở Linh Vũ không?”. Mọi người ngó mặt nhìn nhau không dám nói gì, qua hồi lâu, có người hạ giọng nói “Nghe nói ở Tuy Dương đã có người tới bản châu xin cứu binh, không biết Hạ Lan Nguyên soái có chịu phát binh không?”.

Chợt nghe có người ngoài quán trà nói chen vào “Chuyện đó thì người đừng nói tới nữa, nói ra càng khiến người ta tức giận! Xin chư vị nghe ta hát một khúc Quảỉ chi nhi, kể một câu chuyện Cẩn ngón tay xin quân mà quân không phát”.

Chỉ thấy một người ăn mày quần áo rách rưới giống như hát rong trên giang hồ, không biết đã tới ngoài quán trà từ lúc nào, y nói xong mấy câu mở đầu, bèn gõ hai miếng phách tre nói: “Tiến Minh ơi, người cũng ăn hại lộc nhà Đường sao? Người ta mong người cứu nguy nan, phóng ngựa mau tới đây cầu cứu ai ngờ người ngồi giữ binh tụ thủ, không thấy người phát binh, còn muốn bắt dừng sĩ. Đáng thương Nam Bát hảo nam nhi, mười ngón tay y chỉ còn chín. Tiến Minh ơi người mặt dày bất kể người ta chửi mắng, để y máu lệ cùng tuôn vẫn không chịu nghe, người trơ mắt nhìn y cắn đứt ngón tay, lúc ấy y cắn đứt ngón tay, hôm nay ta kể chuyện cũng nghiến răng? Nguyên soái không thể nhờ cậy khi hoạn nạn, chuyện giữ nhà cửa ruộng vườn còn phải do dân đen tự nghĩ cách mà thôi”.

Đoàn Khuê Chương vô cùng hoảng sợ, nhảy dựng lên hỏi “Lão trượng, vị Nam Bát mà người nói ấy chính là Nam Tể Vân bộ tướng của Trương Tuần phải không?” Ông già kia nói “Không phải y thì là ai? Đáng thương y cắn ngón tay xin quân, nhưng Hạ Lan Tiến Minh

không những không phát binh, mà cả y cũng không chịu cho về”.

Hai viên võ quan ngồi gần Đoàn Khuê Chương vội quát “Lão ăn mày, sao ngươi lại lớn mật không sợ sệt gì thế, dám chửi Hạ Lan Nguyên soái ở đây à?”. Nguyên Tiến Minh trong bài hát ấy là chỉ Hạ Lan Nguyên soái trưởng quan của họ.

Câu ấy vừa buông ra, lập tức khách có mặt trong quán trà đều nhón nháo, nhao nhao chửi bới “Y ngồi cầm trọng binh mà thấy chết không cứu, còn không đáng chửi à?”. “Ông già, người nói rất đúng, nguyên soái tướng quân không thể nhờ cậy chuyện giữ nhà cửa ruộng vườn còn phải do chúng ta tự nghĩ cách mà thôi”. “Đúng đấy, bậc nam nhi có huyết khí đều tới Tuy Dương”. Trong tiếng âm ỉ, chợt thấy một cái bóng người như mũi tên chớp lên bay ra, chính là Đoàn Khuê Chương, thanh bảo kiếm của y vung lên, chém đứt dây buộc ngựa, lập tức phi thân lên ngựa, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Đậu Tuyền Nương và con trai cũng đã nối nhau vọt ra, phi thân lên một con ngựa khác.

Hai viên võ quan tức giận tới mức nhảy nhót gào thét như sấm, lớn tiếng chửi mắng, nguyên đó là hai con ngựa của họ. Đoàn Khuê Chương trên lưng ngựa cao giọng nói “Xin lỗi, dù sao các người cũng không đi đánh nhau, hai con ngựa này bọn ta đang cần. Nếu các người muốn đòi ngựa lại thì cứ tới Tuy Dương?”. Khách khứa trong quán cười âm lên “Vị tráng sĩ này nói rất đúng, làm quân đã không đi đánh trận, lại không cho dân đen đi đánh à? Người anh hùng, người đi trước một bước đi, bọn ta sẽ đi sau!”. Trong tiếng cười âm ỉ, vợ chồng Đoàn Khuê Chương đã phóng ra xa.

Đậu Tuyền Nương thúc ngựa đuổi theo chồng, kêu lên “Khuê Chương, chúng ta đi Tuy Dương phải không?”. Đoàn Khuê Chương nói “Thì sao? Đường như nàng không muốn phải không? Nàng không nhớ năm xưa Nam huynh đệ đã liều tính mạng hộ tống chúng ta à?”. Đậu Tuyền Nương nói “Thì chính vì muốn báo đáp ơn lớn ấy của y, nên tiếp mới hỏi chàng. Mới rồi chàng không nghe ông già kia nói sao? Nghe y nói thì Hạ Lan Tiến Minh không những không phát binh mà còn giữ Nam huynh đệ lại, vậy không phải chúng ta nên tới thành cứu Nam huynh đệ sao?”.

Đoàn Khuê Chương sửng sốt, nghĩ thầm “Đây lại là một chuyện khó khăn”. Nên biết Tuy Dương đã nguy cấp chỉ còn trong sớm tối,

nếu đi cứu người, nếu lại gặp chuyện rủi ro, há không phải làm lỡ chuyện lớn. Nhưng nếu không cứu Nam Tề Vân ra trước, thì y lại không thể yên tâm.

Đang lúc ngần ngừ, bất tri bất giác đã phóng tới một chỗ ngã tư, có hai viên võ quan cưỡi ngựa từ trước mặt phi tới, thần sắc kinh hoàng, phóng đi rất mau, Đoàn Khuê Chương trong lòng rung động, nghĩ thầm “Đường này là từ Tuy Dương tới, chẳng lẽ lại có quân tình gì khẩn cấp?”.

Ý nghĩ chun dứt, chợt nghe một tiếng ngựa hí, từ một con đường bên cạnh lại xuất hiện một con tuấn mã, thế tới như gió bay chớp lóe, còn nhanh hơn hai viên võ quan kia nhiều.

Trong chớp mắt con ngựa ấy đã đuổi kịp hai viên võ quan, chỉ thấy người ngồi trên ngựa là một ông già vóc dáng cao lớn, đáng vẻ hung ác? Chợt nghe y quát lớn một tiếng “Lẽ nào lại có chuyện ấy, các người dám lớn mật đánh lừa ta, ta hỏi các người có mấy cái đầu?”.

Câu nói chưa dứt, hai ngựa đã kề sát vào nhau, viên võ quan kia quát “Người giết chết ta, ta cũng không nói với người!”, lật một đao chém xuống ông già kia. Ông già hô hô cười rộ, một chưởng vỗ ra, chỉ nghe choang một tiếng, viên võ quan kia đã bị y đánh ngã ngựa, thanh Nguyệt nha loan đao bay lên không!

Ông già vẫn ngựa không dừng vó, trong chớp mắt lại đuổi tới viên võ quan còn lại, tiếng cười đột nhiên thu lại, quát lớn “Mau nói thật đi, họ Nam chạy theo đường nào, nếu có nửa câu bịa đặt, thì người kia là tấm gương cho người đấy”.

Hai con ngựa vẫn sừng sững phóng tới, ông già kia đang một trao chụp xuống viên võ quan, chợt nghe tiếng dây cung bật lên, Đậu Tuyền Nương đã phát ra ba viên đạn sắt, ông già kia quả rất lợi hại, quờ tay một cái bắt hết đạn hoàn của Đậu Tuyền Nương.

Chỉ nghe bùng một tiếng, ngựa hí người kêu, viên võ quan kia đã lăn tròn xuống ruộng lúa cạnh đường, nguyên là ông già kia đã một chưởng đập chết con ngựa của viên võ quan. Thân người y chưa rời khỏi yên, trong chớp mắt ấy đã tay trái chụp ám khí, chưởng phải đập chết ngựa, Đoàn Khuê Chương thấy y lợi hại như thế cũng không kìm được ngấm ngấm hoảng sợ.

Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, ông già kia đã phóng ngựa qua, lạnh lùng nói “Té ra là đại tiểu thư của Đậu gia đã tới. Được ban cho

đạn sắt, xin được trả lại”, lật tay phóng ba viên đạn hoàn ra, nghe thấy tiếng xé gió vang lên, kinh lực còn mạnh hơn Đậu Tuyền Nương dùng cung bắn ra.

Đoàn Khắc Tà chợt nói “Mẹ, để con giúp mẹ đánh lão tặc này!”, đột nhiên từ lưng ngựa phi thân vọt lên, chụp xuống đầu ngựa ông già kia, Đậu Tuyền Nương vô cùng hoảng sợ, vội vàng kêu lên “Khắc nhi, quay lại?”.

Đoàn Khắc Tà thân hình vừa vọt lên, như tên rời dây cung, làm sao dừng lại được? Chỉ nghe keng keng mấy tiếng, y đang trên không đã rút một thanh đoản kiếm ra, đánh rơi ba viên đạn sắt mà ông già phóng ra, cả người lẫn kiếm biến thành một đạo ngân quang.

Môn phái của Tạng Linh tử khinh công đứng đầu võ lâm, Đoàn Khắc Tà tuy chưa luyện tới bản lĩnh như Không Không Nhi sư huynh của y, nhưng với tuổi của y thì đã tới mức kinh thế hãi tục!

Ông già khen “Thằng nhãi, thân thủ khá lắm, người là gì với Không Không Nhi?”. Ông già võ học cao thâm, kiến văn rộng rãi, Đoàn Khắc Tà vừa bộc lộ khinh công, y đã nhận ra lộ số, trong lòng bất giác ngập ngừng “Mình không sợ đắc tội với cha mẹ nó, nhưng nếu gây sự với Không Không Nhi thì rắc rối lắm”.

Đoàn Khắc Tà nói “Người quản ta là ai, ta chỉ biết người là một kẻ xấu xa, ta muốn đánh người?”. Tiếng tới người tới, trên không lật người nhào một cái, đầu dưới chân trên, lập tức lẳng không đâm xuống, mũi chuỷ thủ chỉ thẳng vào huyệt Thái dương của ông già!

Ông già kia đời nào để y đâm trúng, ngón giữa bật một cái, đánh lệch mũi kiếm của Đoàn Khắc Tà qua một bên, tay trái khua ra một vòng, đã kéo Đoàn Khắc Tà xuống. Nhưng rút lại vẫn vì sợ sệt Không Không Nhi, chưa dám sử dụng Truy hồn thần chưởng của y.

Thanh đoản kiếm của Đoàn Khắc Tà bị y búng một cái, cổ tay tê rần, cũng bất giác trong lòng lạnh buốt, trong lúc hấp tấp sử dụng tuyệt kỹ khinh công của bản môn, mượn sức cái búng ấy của y, lại lật người nhào một vòng trên không, lại phóng kiếm đâm ra phía sau nhất nữa.

Cái búng ấy của ông già không đánh rơi thanh đoản kiếm trong tay y, cũng là chuyện bất ngờ, lúc ấy vừa ngạc nhiên vừa có chút mẩn tài, con ngựa của y là ngựa chiến đã quen chiến trận, không chờ chủ nhân chỉ huy đã xông vào Đoàn Khắc Tà, Đoàn Khắc Tà vừa lật người

trên không hạ xuống, thân hình vừa chạm đất, ông già lẫn ngựa đã xông vào, thấy như y chắc chắn sẽ bị thương dưới vó ngựa.

Chợt nghe một tiếng quát lớn “Lão tặc, không được dả thương con ta?”. Chỉ thấy kiếm quang chớp lên, Đoàn Khuê Chương đã thúc ngựa phóng tới, ông già kia thấy kiếm thế của y lợi hại, không dám khinh địch, giật đầu ngựa qua, mau lẹ vỗ ra một chưởng.

Đoàn Khuê Chương mũi kiếm rung lên một cái, vạch ra một bông kiếm hoa, ra chiêu Lý Quảng xạ thạch phóng kiếm đâm mau, lúc ấy con ngựa y cười đã lướt qua, ông già kia dùng thân pháp Đẳng lý tàng thân, hai chân móc vào yên ngựa, tay trái vươn ra, nửa người treo trên không, rõ ràng sử dụng thủ pháp cầm nã cực kỳ lợi hại, định lôi con ngựa của Đoàn Khuê Chương lại, may là Đoàn Khuê Chương kỹ thuật kiếm thuật đều tinh diệu, chưởng trái đập xuống yên con ngựa một cái, thi triển công phu Thiết bản kiều trên lưng ngựa, dùng một cánh tay làm trụ, toàn thân bay ra khỏi lưng ngựa ba thước, mũi kiếm xoay một cái lại ra chiêu Thuận thủy thôi chu, bằng bàn đâm tới.

Chỉ nghe bình một tiếng, ông già kia một chưởng đập trúng lưng ngựa của Đoàn Khuê Chương, con ngựa lăn tròn xuống dốc, ném Đoàn Khuê Chương tung ra vài trượng.

Ông già kia chợt cảm thấy da đầu mát lạnh, một kiếm ấy của Đoàn Khuê Chương vừa khéo đâm lướt qua đầu y, một mớ tóc bạc theo ánh kiếm rơi xuống. Ông già kia cũng bất giác giật nảy mình “Kiếm pháp của họ Đoàn này quả nhiên danh bất hư truyền, vợ chồng y liên thủ thì mình quyết khó mà thủ thắng!”. Lúc ấy hô hô cười rộ nói “Họ Đoàn kia, người đứng cho vững đi, chúng ta sẽ so tài cao thấp dưới thành Tuy Dương”, rồi ngựa tốt thêm roi, trong chớp mắt đã phóng đi mất hút.

Đậu Tuyền Nương vội vàng chạy qua phía chồng, Đoàn Khuê Chương dùng thân pháp Lý ngư dả đỉnh lật người nhảy lên, chỉ thấy con ngựa của mình đã bị đánh gãy cổ, nằm phục xuống thành một đống, không kìm được chặc lưỡi nói “Lợi hại thật, may mà chưa bị y đánh trúng, lão tặc này là ai nhỉ?”. Đậu Tuyền Nương nói “Lão tặc này chính là Tổng quản đại nội của An Lộc Sơn, Thất bộ truy hồn Dương Mục Lao”. Nguyên trước đây Dương Mục Lao có thời gian dẫn thân trong hắc đạo, cũng từng tới núi Phi Hồ của Đậu gia, nên Đậu Tuyền Nương nhận ra được y.

Đoàn Khuê Chương nói “Té ra là y, ái chà, không xong rồi!”. Đâu Tuyền Nương nói “Cái gì?”. Đoàn Khuê Chương nói “Mới rồi nàng không nghe y cất vắn viên võ quan kia à, dường như y muốn bắt Nam huynh đệ thì phải”. Đâu Tuyền Nương nói “Ở đây có hai con đường thông tới Tuy Dương, không biết Nam huynh đệ đi đường nào?”.

Chợt nghe tiếng rên rỉ, nguyên là viên võ quan lăn xuống ruộng lúa đã bò lên, kêu lên “Tôn giá có phải là Đoàn đại hiệp Đoàn Khuê Chương không?”.

Đoàn Khuê Chương nói “Không sai, nhưng hai tiếng đại hiệp thật thẹn không dám nhận. Túc hạ là ai, tại sao lại đối đầu với lão tặc kia?”.

Viên võ quan kia nhìn lên, thấy người bạn của y cả người lẫn ngựa đều đã chết lăn bên đường, chợt nức nở khóc ba tiếng, lại cười ba tiếng, tiếng khóc tiếng cười đều run run, rõ ràng đã bị nội thương.

Đoàn Khuê Chương sững sốt, vội nói “Người nằm xuống đi, để ta buộc thuốc cho người”. Viên võ quan kia nói “Người không cần mất thời gian vì ta, nghe ta nói xong, phải mau mau đi gặp Nam nghĩa sĩ, y ở phía trước!”. Đoàn Khuê Chương nói “Người nói Nam Tể Vân phải thông?”. Viên võ quan kia nói “Không sai! Bọn ta là Thống lĩnh thân quân của Hạ Lan Tiến Minh, phụng mệnh đuổi bắt Nam nghĩa sĩ, bọn ta làm sao nỡ hại y, nên làm trái tướng lệnh, đích thân tiễn Nam nghĩa sĩ qua cửa quan”.

Viên võ quan ấy âm thanh yếu dần, lại nói tiếp “Không ngờ lúc trở về lại gặp lão ma đầu kia, y bộc lộ công phu Miên chưởng toái thạch, bức bách bọn ta phải chỉ đường Nam nghĩa sĩ chạy. Bọn ta biết không phải là đối thủ của y chỉ đành chỉ bữa một con đường khác, nào ngờ ngựa y phóng nhanh như gió, đi xong lại quay lại, bọn ta lại không tránh khỏi độc thủ”.

Đoàn Khuê Chương nghe xong, nẩy lòng kính trọng, vội nói “Người cứu được Nam nghĩa sĩ, Nam tướng quân sẽ hoàn toàn không nỡ để người mất mạng vì y!”, vừa nói vừa lấy thuốc kim sang ra, viên võ quan kia chợt nói “Người có biết tại sao mới rồi ta khóc ba tiếng, cười ba tiếng không?”. Đoàn Khuê Chương ngạc nhiên, nói “Đang định thỉnh giáo”.

Viên võ quan kia gạt thuốc của y ra, nói “Ta khóc vì đau xót cho anh em ta phải mất mạng, mà cười vì mừng Đoàn đại hiệp người đã

tới, có người tới đây thì Nam tướng quân nhất định làm nên việc. Nam tướng quân đi theo con đường bên trái, người mau đuổi theo đi”. Nói tới chữ “đi”, đột nhiên cúi xuống đập mạnh đầu vào một tảng đá bên cạnh, lập tức máu đổ như suối, kể đó ngã lặn trong vũng máu. Nguyên là y biết mình bị thương nặng khó chữa trị, không muốn làm mất thời giờ của Đoàn Khuê Chương, nên không tiếc mạng coi thường cái chết.

Đoàn Khuê Chương không ngờ y lại trảng liệt hy sinh như thế, muốn cản thì đã không kịp, vội hỏi “Người có chuyện gì về sau cần Đoàn mỡ thu xếp không?”, rồi ghé tai vào sát miệng y. Chỉ nghe y thều thào nói “Chỉ mong người nói lại với Nam tướng quân, xin y giết thêm vài tên giặc”. Nói tới hai chữ cuối cùng, Đoàn Khuê Chương đã rất khó khăn mới nghe thấy, đưa tay sờ một cái, thì thấy tim của viên võ quan ấy đã ngừng đập.

Đậu Tuyền Nương nói “Chúng ta không thể phụ lòng mong mỏi của y, đi mau thôi!”. Ngựa của Đoàn Khuê Chương và hai viên võ quan kia đều bị Dương Mục Lao đánh chết, chỉ còn một con ngựa của Đậu Tuyền Nương. Đoàn Khắc Tà nói “Cha và mẹ cưới chung một con ngựa, xem con đuổi kịp được không?”. Đoàn Khuê Chương biết y khinh công cao cường, bèn nói “Cũng được, cứ để người chạy đua với ngựa thứ xem”.

Đoàn Khuê Chương phi thân lên ngựa hỏi “Mới rồi lão ma đầu kia chạy đường nào?”. Đậu Tuyền Nương nói “Y lại lầm đường, đuổi theo con đường chính giữa”. Đoàn Khuê Chương nói “Tốt lắm, vậy thì chúng ta ngựa tốt thêm roi, có thể gặp được Nam huynh đệ trước khi y phát hiện là đi lầm đường”. Nhưng con ngựa họ cưới chỉ là một con ngựa bình thường, phải chở hai người trên lưng, tuy họ ra sức thúc giục cũng chạy không mau lắm. Đoàn Khắc Tà thi triển khinh công Bát bộ sấn thiên, con ngựa lại càng không thể bằng y, lại khiến Đoàn Khắc Tà phải chạy chậm lại để đợi nó.

May mà con đường nhỏ ấy là một con đường tắt, đi được nửa giờ thì ra khỏi địa giới Lâm Hoài. Đang thúc ngựa phóng mau, chợt nghe phía trước có tiếng đánh giết. Đúng là: Tự cổ cứu binh như cứu lửa, Ngựa bay giết địch tới Tuy Dương.

Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Vietkiem.com